

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/36/2025
Identifikačné číslo spisu:	6124010664
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6124010664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného F. O., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného F. O. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. novembra 2024, sp. zn. 4To/111/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. O. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. augusta 2024, sp. zn. 5Tk/1/2024, uznal obvineného F. O. vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„dňa 15. 12. 2023 v presne nezistenom čase od 15:00 hod. do 16:27 hod. v obci C., okres Ž., vo vonkajšom priestore pod výklenkom za budovou označenou ako „Osveta - Zariadenie pre seniorov - zariadenie opatrovateľskej služby“ na adrese C. XX, v stave jednoduchého alkoholického opojenia, ľahkého až stredne ťažkého stupňa, po predchádzajúcej slovnej hádke, ktorá vyústila do fyzickej potýčky, po vzájomnom súboji s kuchynským nožom s umelohmotnou čiernou rukoväťou o celkovej dĺžke 24 cm, s dĺžkou čepele 13 cm, ktorý pochádzal z kuchyne domu na adrese C. č. XXX, okres Ž., ktorý obýval obv. F. O., poškodenú B. U., nar. XX. XX. XXXX, naposledy trvale bytom C. XXX, okres Ž., ktorá bola v stave ťažkej opitosti alkoholu, bodol do oblasti hrudníka, následne keď sa poškodená prestala brániť, tak ju opätovne týmto nožom bodol do oblasti nadbruška, čím jej spôsobil dve bodno-rezné rany v oblasti trupu, I. bodnorezná rana - horná nad spojnicou bradaviek vľavo od hrudnej kosti medzi II. A IV. rebrom vo výške cca 120 cm od šľapy 3,0 cm x 1,5 cm, pričom dve bodnorezné poranenia hrudníka a nadbruška so zasiahnutím srdca a pečene, jej spôsobili úrazovo-krvácavý následok, v dôsledku ktorého zomrela na mieste dňa 15. 12. 2023 v čase približne medzi 15:30 hod. až 16:30 hod.“

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 46 Trestného

zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí: kuchynský nôž s čiernou umelohmotnou rúčkou, o celkovej dĺžke 24 cm, s dĺžkou čepele 13 cm.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej B. U. škodu vo výške spolu 36.206 eur (1.206 eur ako majetkovú ujmu a 35.000 eur ako nemajetkovú ujmu) a poškodenému V. U. škodu vo výške 35.000 eur ako nemajetkovú ujmu.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú B. U. a poškodeného V. U. so zvyškom svojho nároku odkázal na civilný proces

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú U. O. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) o odvolaní obvineného F. O. proti vyššie uvedenému rozsudku rozhodol rozsudkom z 20. novembra 2024, sp. zn. 4To/111/2024, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. f), ods. 3 Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o škode a treste prepadnutia vecí. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej B. U. spôsobenú škodu vo výške 1.206 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom nároku ju odkázal na civilný proces. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd poškodeného V. U. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd poškodenú U. O. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Vo zvyšku zostal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušením nedotknutý.

Proti citovanému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený F. O. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Oskara Chnápka, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) a písm. i) Trestného poriadku.

Napriek úvodnému formálnemu označeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku obvinený v podanom dovolaní ďalej neuvedol žiadne tvrdenia k predmetnému dovolaciemu dôvodu, pričom podané dovolanie obsahuje výlučne skutočnosti a tvrdenia v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, preto uvedené zistenie vyhodnotil najvyšší súd ako zjavnú písársku chybu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že zo strany konajúceho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutkového stavu veci. Samotný súd sa stotožnil s jeho výpoveďou ohľadom skutkového stavu veci v tom, že poškodená pod vplyvom alkoholu a s výraznou dávkou agresivity skutočne zaútočila s nožom na jeho osobu, pričom zdôraznil, že z jeho strany došlo k vykonaniu obranného pohybu, cieľom ktorého bolo odvrátenie život ohrozujúceho útoku zo strany poškodenej, spôsobom aký obvinený popisoval v priebehu celého konania. V podanom dovolaní zvýraznil, že trvá na tom, že jeho konanie spĺňa všetky znaky nutnej obrany, ktoré pre nutnú obranu predpokladá zákon. Následne uviedol, že k samotným bodným ranám sám súdny znalec potvrdil, že prvé bodnutie mohlo prebehnúť spôsobom akým deklaroval sám obvinený, a teda znalec v zásade potvrdil jeho obranu. Obvinený súčasne poukázal na fakt, že mu nie je zrejmé, ako môže v rámci jedného súboja trvajúceho niekoľko desiatín sekúnd, jedno bodnutie napĺňať znaky nutnej obrany a druhé už nie. Obe bodné rany boli spôsobené v rámci jedného súboja, kedy sa obvinený snažil odvrátiť útok bezprostredne ohrozujúci jeho život, a v oboch prípadoch k tomu došlo konaním poškodenej, ktorá sa v zápale súboja napichla na nôž sama. Skutočnosť, že obvinený nevedel presne opísať v akom uhle bol stočený nôž počas druhého bodnutia, nakoľko bodná rana podľa znalca nekorešponduje s výpoveďou obvineného, je v danej situácii pochopiteľné vzhľadom na rýchlosť, počas ktorého súboj prebehol a vzniknutý šok na strane obvineného. V zásade však nedáva zmysel, aby jedno

bodnutie napĺňalo znaky nutnej obrany, a pri druhom sa mal jeho úmysel zmeniť z obrany jeho života, na spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví až smrti poškodenej. Podľa jeho názoru v danom prípade išlo jednoznačne o agresívne konanie poškodenej posilnené pozitím alkoholu, s úmyslom vziať obvinenému život. Obvinený vylúčil, že by z jeho strany išlo o exces z nutnej obrany nakoľko z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že sa jeho konanie pohybovalo výhradne v hraniciach nutnej obrany, pričom konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom. Ďalej uviedol, že aj napriek turbulentnej povahe jeho vzťahu s poškodenou a viacerým fyzickým potýčkam iniciovaným z jej strany sa mali radi, trávili spolu množstvo času, komunikovali spolu a žili spoločne aj intímne. Od blízkej osoby by nikdy nečakal, že sa jedného dňa ocitne v život ohrozujúcej situácii, kedy naňho s výhražným pokrikom vytiahne nôž, o ktorom do toho momentu nemal vedomosť, a nekompromisne naňho zaútočí. V danej situácii nešlo nič o podobné očakávať, keďže z jeho strany nedošlo k žiadnemu podnieteniu agresivity u poškodenej. Bolo to práve naopak, keďže sa jej snažil pomôcť výmenou SIM karty v telefóne a usiloval sa uklidniť jej stupňujúci sa hnev. Daný stav ohrozenia života zo strany blízkej osoby, v psychike človeka nepochybne vyvolá prinajmenšom nepredstaviteľný pocit strachu, rozrušenia, zmätenia a šoku, ktorý je spojený s primitívnym pudom sebazáchovy, počas ktorého len ťažko možno triezvo uvažovať a počínať si tak, aby niekoho neohrozil a zároveň zachránil svoj život. Obdobná situácia by jednoznačne vyvolala silnú emočnú reakciu aj na osoby s podstatne silnejšou povahou a tréningom zvládať kritické situácie, predovšetkým so zreteľom na okolnosti prípadu a vzájomný vzťah obvineného s poškodenou. Súdny prvý aj druhý inštančný absolútne opomenuli vysporiadať sa aj s touto skutočnosťou, a to aj napriek návrhu obvineného na vykonanie dokazovania pribrať znalca z odboru psychológie. Otázka nutnej obrany je síce otázkou právnu, avšak súd v tomto konaní nedokázal dostatočne preskúmať jeho psychický stav počas trvania útoku. V danom prípade súd nemohol bez dôvodných pochybností ustáliť záver, že by z jeho strany malo ísť o exces z nutnej obrany a úmyselné konanie s cieľom usmrtiť poškodenú. Záverom uviedol, že v danom prípade jeho konanie malo byť jednoznačne posúdené ako konanie v nutnej obrane, a to aj s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného. Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu z 20. novembra 2024, sp. zn. 4To/111/2024, a rozsudok okresného súdu zo 14. augusta 2024, sp. zn. 5Tk/1/2024, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozsudky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili svoj podklad, a podľa § 388 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „prokurátorka“). V intenciách svojho vyjadrenia prokurátorka uviedla, že k nutnej obrane je žiaduce poznamenať, že ide o mylné tvrdenie obvineného, že obrana nemusí byť primeraná, avšak v zmysle ustálenej judikatúry primeranosť obrany je potrebné posúdiť vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. V rámci nutnej obrany sa posudzuje v prípade použitia zbrane: reálna potreba použitia zbrane, charakter tejto zbrane, spôsob jej použitia, napr. u bodných rán, či boli vedené na životne dôležité orgány, početnosť týchto rán a ich intenzita, ďalej sa posudzuje tiež fyzická indispozícia obrancu vo vzťahu k útočníkovi, jeho agresivita, zvolený spôsob útoku, jeho brutalita a pod. Následne prokurátorka uviedla do pozornosti viacero skutočností, ktoré nutnú obranu obvineného vylučovali a to vplyv alkoholu na stav poškodenej a obvineného, nôž ako vražedná zbraň, ktorá pochádzala z domu obvineného, pričom do tohto domu mal prístup len obvinený, problematický vzťah poškodenej a obvineného v dôsledku nadmerného užívania alkoholu a ďalšie vo vyjadrení uvedené skutočnosti. S poukazom na spôsob života obvineného a poškodenej, sa absolútne nejavilo pravdepodobné, že obvinený bol v silnom citovom rozrušení po tom, čo ho mala, podľa jeho výpovede, napadnúť poškodená, pričom poukázala na skutočnosť, v zmysle ktorej obvinený nemal žiadne obranné poranenia, ktoré by sa zrejme objavili, ak by ho nepripraveného napadla, resp. ak by mala silu, ktorú podľa obvineného mala mať, i napriek objektívnemu ťažkému stupňu opitosti poškodenej. S poukazom na uvedené ako aj s poukazom na objasnenie záverov znaleckého posudku č. 10/2024 a č. 32/2023 ohľadne mechanizmu vzniku zranení na tele poškodenej súdnym lekárom (znalcom) v kontexte výpovedi obvineného prokurátorka zvýraznila vylúčenie nutnej obrany. Následne uviedla do pozornosti, že absenciu nutnej obrany nasvedčuje tiež, že išlo o bodnutie nožom vedené do oblasti srdca a pečene, pričom išlo o dve bodnorené rany, prevedené so značnou intenzitou na osobu, ktorá nebola schopná aktívne klásť odpor. Vzhľadom na to, že dôvody dovolania tak, ako ich uvádza obvinený nie sú podľa názoru prokurátorky naplnené navrhla, aby

dovolací súd dovolanie obvineného z 12. mája 2025 podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol z dôvodu, že dôvody dovolania nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený, a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávného ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II, S 3/2011, R 47/2014-II, R 14/2015-III).

Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa (primerane uznesenie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod č. 96/2018).

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený bol rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustí ten, kto iného úmyselne usmrť.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v podstate zjednodušene povedané plyní, že obvinený poškodenú kuchynským nožom s celkovou dĺžkou 23 cm, dĺžkou čepele 13 cm, najprv raz bodol do oblasti hrudníka a následne keď sa poškodená prestala brániť, tak ju opätovne nožom bodol do oblasti nadbruška, pričom dve bodnorené poranenia hrudníka a nadbruška so zasiahnutím srdca a pečene jej spôsobili úrazovo-krvácavý následok v dôsledku, ktorého zomrela na mieste.

Vyššie popísané ustálené konanie nepochybne znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona napĺňa.

Námietky, ktorými obvinený napádal správnosť zisteného skutku, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov (vlastný skutkový priebeh deja prezentovaný obvineným, vlastný výklad mechanizmu zranení u poškodenej, domáhanie sa uplatniť inštitútu nutnej obrany vychádzajúc z vlastného hodnotenia skutkových zistení) dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť.

Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený vtedy, ak by také okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nesplňajúce kritériá uvedené v § 25 Trestného zákona, hoci v skutočnosti by ich spĺňali (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod č. 47/2014-III).

Zo skutku tak, ako ho v takzvanej skutkovej vete svojho rozhodnutia ustálil súd prvého stupňa, ale aj odvolací súd, neplyní, že by obvinený mal konať v nutnej obrane, a to najmä vzhľadom na súdmi ustálené druhé bodnutie poškodenej, pričom uvedené bodnorené poranenie nevykazovalo znaky po zápase, išlo o jednočiare bodnutie a vytiahnutie noža.

V súlade s vyjadrením prokuratorky k dovolaniu obvineného aj najvyšší súd uvádza, že k nutnej obrane je potrebné uviesť, že jej primeranosť je potrebné posudzovať vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, a v prípade použitia zbrane je potrebné vyhodnotiť reálnu potrebu použitia zbrane, charakter tejto zbrane,

spôsob jej použitia, či v prípade bodných rán boli tieto vedené na životne dôležité orgány, početnosť týchto rán a ich intenzitu, vrátane posúdenia fyzických dispozícií obrancu vo vzťahu k útočníkovi, jeho agresivita, zvolený spôsob úroku a podobne.

Súdy nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozhodnutí (od 4. odseku strany 10 až do 2. odseku str. 12 rozsudku okresného súdu, posledný odsek strany 5 až 2. odsek 4 strany 6 rozsudku Krajského súdu) logickým, akceptovateľným, rozumným spôsobom vysvetlili, prečo nepovažovali podmienky nutnej obrany plynúce z ustanovenia § 25 Trestného zákona za splnené, pričom toto ich odôvodnenie nie je možné považovať za svojvoľné, arbitrárne.

Vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolacie dôvody plynúce z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného F. O. na verejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.